

tot de Zeevaartschool op Terschelling. Enkele jaren voer hij als officier ter koopvaardij op schepen van de Koninklijke Hollandse Lloyd – helaas: na zijn examen als tweede stuurman met succes afgelegd te hebben, werd hij op zijn ogen afgekeurd. Hij trok toen naar de Verenigde Staten waar hij bij een scheepvaartmaatschappij in dienst zou treden, vernam bij aankomst in New York dat de functie niet doorging en vond toen door bemiddeling van zijn twee jaar oudere broer mr. Gijs van Hall, die in Wallstreet werkzaam was, een betrekking bij een New Yorkse bank. Toen hij anderhalf jaar later in Nederland terugkwam (hij moest er volgens de toen geldende regels zijn Amerikaans visum verlengen), kreeg hij een aanbod om directeur te worden van het bijkantoor te Zutphen van de bank van H. Oyens & Zonen. Het werk bleek hem te liggen, hij kreeg meer en meer ervaring in het bankvak – een en ander droeg er toe bij dat hij een positie met grote zelfstandigheid verwierf: in maart '40 werd hij als compagnon opgenomen in het bankiers- en effectenkantoor van de wed. te Veltrup te Zaandam; in die functie bezocht hij dagelijks de Amsterdamse Effectenbeurs.

Walraven van Hall was in '32 getrouwd; in zijn gezin waren drie kinderen geboren. Dat het een bij uitstek harmonisch gezin was, verhinderde niet dat hij naast zijn werkkring ook tijd gaf aan de publieke zaak, vooral ook aan de luchtbeschermingsdienst. Die belangstelling voor de publieke zaak werd door de bezetting alleen maar gestimuleerd: hij werd een enthousiast en overtuigd lid van de Nederlandse Unie (spoedig voorzitter van de afdeling Zaandam) – een beweging waarin hij vooral waardeerde dat ze oude scheidsmuren in het Nederlandse volk wist te doorbreken. Dat was iets wat met zijn opvattingen en zijn aard strookte: hij had zelf geen uitgesproken partijpolitieke overtuiging, dacht wèl in algemene zin vooruitstrevend en meende dat voor Nederland vooral wat de economisch-sociale verhoudingen betrof, een 'nieuw begin' mogelijk was indien allen die van goeden wille waren, elkaar zouden vinden. Dat te bevorderen, lag hem in hoge mate. Hij had namelijk een opmerkelijke behoefte maar ook een opmerkelijk vermogen om scherpe tegenstellingen van hun emotionele franje te ontdoen en ze in een meer zakelijk vlak te brengen waarin men kon nagaan of overeenstemming mogelijk was. Zwakke persoonlijkheden presteren zo iets niet – misschien zien zij zelf die mogelijke overeenstemming wel, maar er gaat van hen niet dat dwingende uit dat kemphanen er toe brengen kan, hun twist te vergeten bij het nieuwe perspectief dat opeens verhelderend en overtuigend voor hen geopend wordt. Samenbindende werking berust steeds op een innerlijke kracht die respect afdwingt, ja die van de samenbindende figuur als het ware uitstraalt.

Dat was bij uitstek zo bij Walraven van Hall – een van de velen die er door de noden van de bezetting toe gebracht werden, het uiterste van zichzelf te